

РЕШЕНИЕ

№ 4322

гр. София, 30.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 16.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **3061** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 13, ал. 6 от Закона за социалното подпомагане /ЗСП/, вр. с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Д. С. Б. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „Б“, ет. 3, ап. 21, в качеството ѝ на майка и законен представител на малолетната Д. П. Б., [дата на раждане] , срещу Заповед № ЗСП/Д-С-СЛ/13/10.02.2020 г. на Дирекция „Социално подпомагане“ – С., потвърдена с Решение № 22-РД06-0048/13.03.2020 г. на Директора на Регионална дирекция „Социално подпомагане“ С. – град.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед, поради неправилно приложение на материалния закон. Поддържа се, че мотивите за отказа не кореспондират с представените в административното производство документи. Сочат се за нарушени принципите на добросъвестност и справедливост в работата на административните органи. Поддържа се, че цялата медицинска документация за проведеното лечение в детска болница в [населено място], Великобритания, е налична в системата на НЗОК, като съгласно чл. 36, ал. 4 АПК административния орган не може да изисква предоставянето на документи или информация, която е налична при органа, а следва да си ги осигури служебно. Изложено е становище за бланкетност и формалност на отказа. Сочи се, че разпоредбата на чл. 17, ал. 2 ППЗСП не предвижда императивно правило, нарушението на което да поражда правопогасителен или правопреклудиращ ефект. Иска се отмяна на оспорената заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят Д. С. Б., в качеството си на родител и законен представител на Д. П. Б. се представлява от съпруга ѝ П. Б., който поддържа жалбата. Ответникът, чрез процесуален представител юрк. П., оспорва жалбата. Развива подробни съображения в депозирано писмено становище.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: Д. С. Б., в качеството си на майка и законен представител на малолетното дете Д. П. Б. е подала Заявление – декларация вх. № ЗСП/Д-С-СЛ/13 от 09.01.2020 г. /л. 24 от делото/ за възстановяване на разходи по престой при лечение във Великобритания за периода Април 2018 г. – декември 2019 г.

На основание чл. 27 ППЗСП е изготвен социален доклад /л. 26 от делото/, в който е посочено, че със Заповед № 491/07.06.2018 г. /л. 28 от делото/ на детето Д. Б. са отпуснати средства за лечение от Фонд за лечение на деца към Министерството на здравеопазването в детска болница Б., Великобритания. На детето и един придружител са осигурени средства за транспорт и престой, пътни и квартирни пари. По представена от Д. Б. епикриза от болницата в Б. се установило, че престоят на детето там е бил за периода от 09.05.2018 г. до 08.01.2019 г., като на 30.10.2018 г. му е извършена животоспасяваща чернодробна трансплантация. Д. Б. е представила също така и епикриза от последния контролен преглед на детето в бирмингамската детска болница, който е осъществен на 17.12.2019 г. Други документи, касаещи престоя във Великобритания, не били представени. От ДСП – С. било изпратено писмено запитване до НЗОК с изх. № 2207-92-00-0084/15.01.2020 г. /л. 21 от делото/ относно периодите на лечение на детето, както и за наличие на медицинска документация по проведеното лечение. С Писмо изх. № Е113-01-7/04.02.2020 г. /л.22 от делото/ на НЗОК ДСП-С. е информирана, че съгласно издадена заповед № 491/07.06.2018 г. на закрития ЦФЛД детето Д. П. Б., [дата на раждане] , е одобрено за провеждане на трансплантация на черен дроб в Детска болница Б., Великобритания. За лечението на детето МЗ и НЗОК издало формуляри S2 за периода 15.06.2018 г.-31.12.2019 г. Посочено е, че в НЗОК няма допълнителна информация за периода на лечение, както и липсвала медицинска документация за провежданото лечение.

В социалния доклад е посочено, че не е спазен срока по чл. 17, ал. 2 ППЗСП, поради което е направено предложение да бъде отказана еднократната помощ по чл. 17 ППЗСП.

Въз основа на така изготвения социален доклад е издадена Заповед № ЗСП/Д-С-СЛ/13 от 10.02.2020 г. с която е отказано отпускането на еднократна помощ по чл. 17 ППЗСП. Отказът е мотивиран с обстоятелството, че не е известно в какъв период е проведено лечението на детето в чужбина, както и че не е спазен законоустановения 14 дневен срок за подаване на заявлението – декларация след завръщането на детето в България. Заповедта е обжалвана от Д. Б. пред директора на Регионална дирекция за социално подпомагане – С.-град, който с Решение № 22-РД06-0048/13.03.2020 г. е отхвърлил жалбата като неоснователна. Видно от приложеното на л.45 от делото известие за доставяне решението е връчено на 18.03.2020 г. лично на Д. Б..

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е Заповед № ЗСП-Д-С-СЛ/13//10.02.2020 г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане” -

район „С.“ с оглед разпоредбата на чл. 13, ал. 6, вр. ал. 2 от Закона за социалното подпомагане, вр. чл. 145, ал. 2, т. 1 АПК.

Жалбата е депозирана в преклузивния 14 дневен срок, подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес в законоустановения срок по АПК, поради което същата се явява допустима за разглеждане.

Съгласно чл. 168 от АПК при разглеждане на жалби срещу административни актове съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 - дали актът е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на материалния и процесуалния закон и в съответствие с целта на закона.

Оспорената Заповед № ЗСП-Д-С-СЛ/13//10.02.2020 г. е издадена от компетентен административен орган, в съответствие с правомощията, предоставени му с чл. 13, ал. 2, вр. ал. 1 ЗСП. Същата е в предвидената от закона писмена форма.

Съдът намира, обаче, че са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които са довели и до материална незаконосъобразност на акта. В заповедта е посочено, че не е известно в какъв период е проведено лечението на детето в чужбина, както и че не е спазен законоустановения 14 дневен срок за подаване на заявлението – декларация след завръщането на детето в България. В своето решение Директорът на РД“СП“ се е позовал на разпоредбите на относимото европейско законодателство – Регламентите за координация на системите за социална сигурност в ЕС, принципът на финансиране на планова медицинска помощ в ЕС (срещу издаден формуляр E112/S2), съгласно който се изисква пациентът да представи в чуждото лечебно заведение издадени от компетентната институция формуляр, който гарантира на болницата поемането на разходите за предстоящото лечение. Лечебното заведение се отчитало към местния здравен фонд, с който работи, и от този здравен фонд се заплаща стойността на оказаната медицинска помощ. Последващо чуждият здравноосигурителен фонд изисква от компетентната за пациента здравноосигурителна институция да възстанови направените разходи за лечението.

Според представените писмени доказателства – формуляри S2, лечението е протекло от 25.04.2018 г. до 31.12.2019 г. Според резюме при изписване след чернодробна трансплантация, издадено на 10.01.2019 г. от Детска болница Б., детето е постъпило в болницата на 09.05.2018 г. и е изписано на 08.01.2019 г. Това обстоятелство е известно на административния орган, видно от съдържанието на решението, поради което твърдението, че не е установен периодът за който се претендира помощта, се явява необосновано.

Съгласно разпоредбата на чл. 12, ал. 1, ал. 2 ЗСП, социалните помощи (месечни, целеви, еднократни) се отпускат след преценка на: доходите на лицето или семейството; имущественото състояние; семейното положение; здравословното състояние; трудовата заетост; възрастта; други констатирани обстоятелства. Разпоредбата на чл.17 ал.1 от ППЗСП предвижда, че на лицата, получили от Националната здравноосигурителна каса одобрение за заплащане за медицински услуги във връзка с лечение в чужбина по чл. 82, ал. 1а и 3 от Закона за здравето, могат да се отпускат еднократни помощи за покриване на разходите за дневни и квартирни за тях, техните придружители и донори, когато те не са включени в сумата, определена за заплащане. Помощта по ал. 1 се отпуска въз основа на

заявление-декларация от правоимащото лице или от негов законен представител, подадена преди началната дата за провеждане на лечението или в 14-дневен срок от завръщането му в страната (ал. 2). Към заявлението- декларация се прилагат, след завръщане в страната: заповед от управителя на Националната здравноосигурителна каса за одобряване на заплащането за медицинската услуга, когато същата не може да бъде получена по служебен път и потвърждение от лечебното заведение, което ще проведе лечението, в което да са указани срок и начална дата, както и копие от епикриза от лечебното заведение, провело лечението и оригинални разходооправдателни документи за извършени разходи за нощувка на правоимащото лице и придружителя му, когато има право на такъв.

Видно от Заповед № 491/07.06.2018г. на Директора на Център Фонд за лечение на деца /л. 28 от делото/, с последната е разрешено на детето Д. П. Б., да бъде отпуснато организационно и финансово подпомагане на обща стойност 50 000 британски лири с представяне на формуляр S2.

Съгласно чл. 35 АПК индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени. В случая в заявлението-декларация е посочено, че лечението е провеждано в периода април 2018 г. – декември 2019 г. От сърбаните в хода на административното производство доказателства е видно, че според резюме при изписване след чернодробна трансплантация, издадено на 10.01.2019 г. от Детска болница Б., детето е постъпило в болницата на 09.05.2018 г. и е изписано на 08.01.2019 г. Органът не е поискал уточняване от страна на заявителя за конкретизиране на периода, нито е посочил, че към заявлението не са представени документи по чл. 17, ал. 3, т. 2, б. „в“ ППЗСП. В случай, че такива или други документи са необходими и налични, следвало е да бъдат изискани или поне да бъде указано представянето им. Ето защо, съдът приема, че в случая е налице процесуално нарушение, като компетентния орган не е администрирал жалбата в съответствие с чл. 30 ал.2 от АПК ,при което стигнал до необоснован извод , че не е известно в какъв период е проведено лечението на детето в чужбина. Следвало е да уведоми заявителя какви други документи да представи ,за да се изясни фактическата обстановка по делото , а не да се произнася по същество като отказва изплащането на помощта.

По отношение неспазването на срока за подаване на заявлението – декларация, съдът споделя доводите на жалбоподателя. Посоченият в чл. 17, ал.2 от ППЗСП 14 дневен срок, в който страната следва да подаде молба-декларация за отпускане на помощта, не е преклузивен. След изтичане на съответния преклузивен срок правоимащият губи възможността да реализира едно свое материално, субективно право. В конкретния случай срокът е инструктивен, защото законодателят нито в ЗСП, ППЗП или друг нормативен акт не е посочил изрично какви са последиците от неспазването му. Липсата на тази законодателна празнина не може да бъде преодоляна с тълкуването на чл. 17, ал.2 от ППЗСП, което предлага ответникът по делото, издал оспорения акт. Противното тълкуване и разбиране на смисъла на определения по чл. 17, ал.2 от ППЗСП срок противоречи и на чл. 1 от ЗСП.

Според точния текст на разпоредбата "Помощта по ал. 1 се отпуска въз основа на молба-декларация от правоимащото лице или от негов законен представител, подадена преди началната дата за провеждане на лечението или в 14-дневен срок от завръщането му в страната". Така формулираният текст не създава императивно

правило, нарушаването на което да поражда правоогасителен или правопреквалифициращ ефект. Аргумент в подкрепа на даденото тълкуване е по-високата по степен норма на чл. 14, ал. 7 от Закона за социално подпомагане, която предвижда тримесечен погасителен срок за вземанията на лицата по закона, смятано от края на месеца, за който се отнасят. В този смисъл е и съдебната практика, обективирана в Решение № 5647 от 25. 04. 2014 г. по адм. д. № 582/2014 г. по описа на ВАС, както и в Решение № 5490 от 26. 04. 2018 г. на ВАС по адм. д. № 3755/2018 г.

Предвид изложеното, заповедта се явява незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

Разноски от страна на жалбоподателя в настоящото производство не са претендирани, поради което и съдът не присъжда такива.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, Съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. С. Б., в качеството ѝ на майка и законен представител на малолетната Д. П. Б., [дата на раждане], Заповед № ЗСП/Д-С-СЛ/13/10.02.2020 г. на Дирекция „Социално подпомагане“ – С., потвърдена с Решение № 22-РД06-0048/13.03.2020 г. на Директора на Регионална дирекция „Социално подпомагане“ С. – град.

ВРЪЩА преписката на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ - район „С.“ за ново произнасяне в едномесечен срок съобразно дадените в мотивите на настоящото решение задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. На основание чл. 13, ал. 6 от Закона за социалното подпомагане решението е окончателно.

СЪДИЯ: